

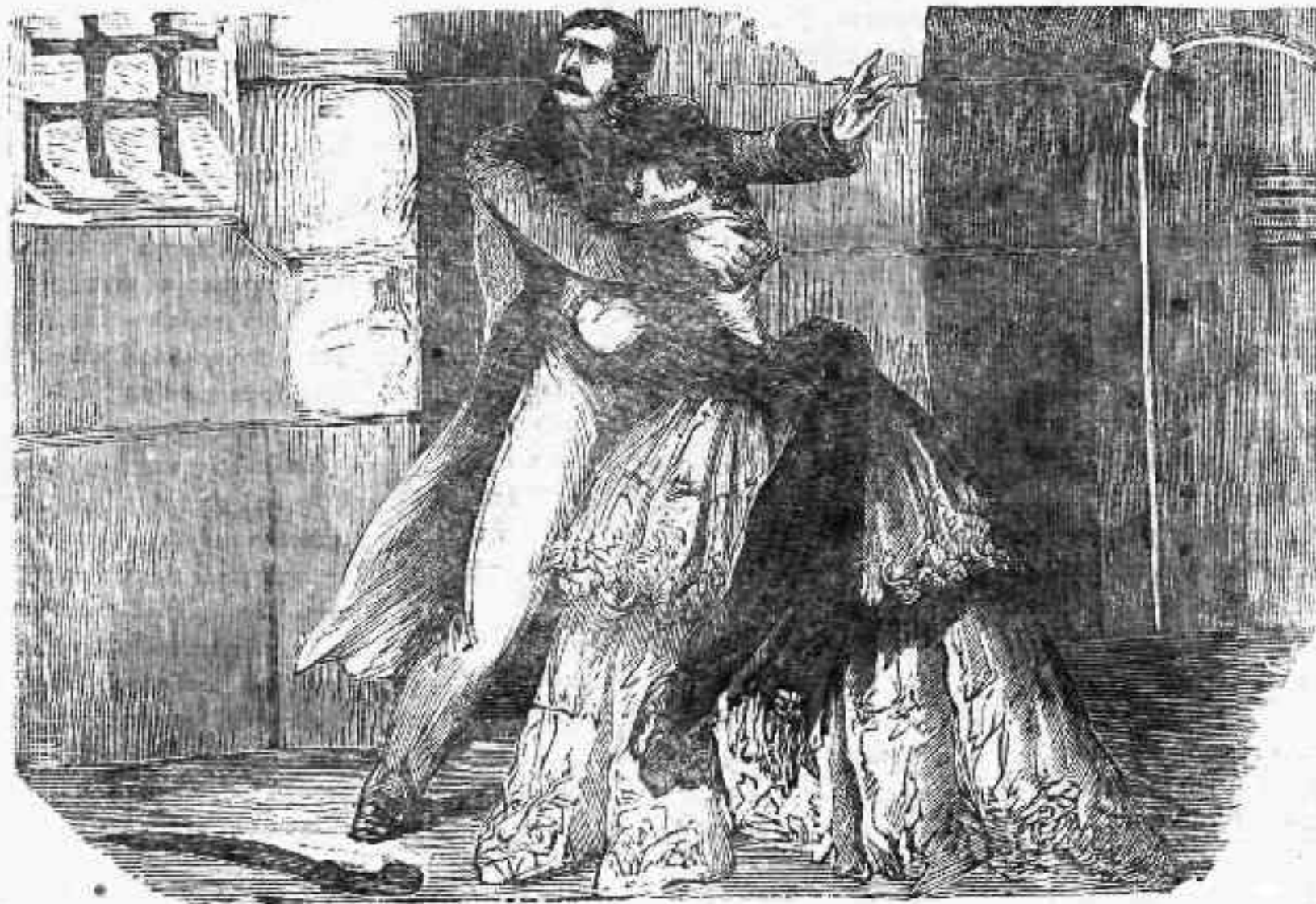
N. E. MANITAKES.
Διευθυντής

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Επί της διαστου-
ρώσεως των όρων
Παιραϊός και Γε-
ρανίου, αριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛ. ΤΙΜΑΤΑΙ
Έν' Αθήναις έτησία δρ. N. 8 " " " " " " " " 5. " ταξίς έπαρχ. έτησία " " 10. " " " " " " " " 6. " τῶν έξωτερ. έτησία φρ. 15.	Δι' Ρωσίδες Παρθίνοι ή ανηγαί των Μηδενιστωτών.— Ρωσικοί έρωτες. Έμ. Γουζαλέ, (μετά είδους) (πίλο.). — Βικτωριανός Σαρδού. — Οι δύο Δουμά. — Βι. Π. κ. — Βιβλία Νεορηνή. — Γνωστοποιήσεις.	Έν' Αθήναις λεπτά 10. " ταξίς έπαρχίας .. " 15. " τῶν έξωτερικών ... " 25. Φάλλα προηγούμενα " 50.

ὁ έρωσ σου θε μή με πορασ'ρει νά περιφρονήσω και τόν Θεόν. σελ. 252 στήλη 2

ΑΙ ΡΩΣΙΔΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ Η ΣΚΕΝΑΙ ΤΩΝ ΜΗΔΕΝΙΣΤΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΚΥΑΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

II

Διπλοῦς βίος

Ὁ πρίγγιψ Κρυλώφ ήγάπα τήν θυγατέρα του διά του αποκλειστικοῦ και έγωιστικοῦ πάθους των πατέρων, εις ους δέν απέμεινε πλέον άλλη χαρά, πλην ταύτης, νά βλέπωσιν αναγεννημένους έαυτούς έν τοίς τέκνοις των.

Ήγάπα αυτήν επίσης και διότι ίκανοποιούν τήν ματαιοδοξίαν του ή ωριότης της, ή έντελής χάρις της, ή μεγάλη νομοσύνη της, και ὁ ένθουσιώδης θαυμασμός, δι' ου τήν ύπεδέχοντο πανταχοῦ.

Ήδείχθη λοιπόν λίαν ανήσυχος διά τήν άδιαθεσίαν ταύτην.

— Δέν είναι τίποτε, ειπεν ή Βάνδα. Ὀλίγαι ώραι καλοῦ ύπνου άρκοῦσιν ὅπως με θεραπεύσωσι.

Ήπανεληθούσα εις τήν οικίαν, έδραμεν άμέσως εις τά δωμάτιά της.

— Γλήγορα, Κατία, ειπεν εις τήν θαλαμηπόλον της, άς αναχωρήσωμεν. Πρέπει νά με περιμένωσι μετά μεγάλης ανησυχίας!

Ήπέσπασε τά βραχιόνιά της, τήν

χρυσήν της ταινίαν και τάς πόρπας του στηθοδέσμου της. Ήρριπτε δέ ταῦτα πάντα φύρδην μίγδην επί τινος τραπέζης μετά πυρετώδους ζωηρότητος.

— Πόσον είσθε ώραία τήν έσπέραν ταύτην, προσήλθε πριγγίπησσα! ειπεν ή Κατία.

— Πάλιν! λοιπόν δέν θά διορθωθής ποτέ; Ἀφοῦ σοί έμιλώ εις ένικόν αριθμόν, θέλω νά μοι δριμύτης και σῶ επίσης. Δέν θέλω νά με αποκαλής πριγγίπησσαν, άλλ' άπλώς Βάνδαν. Τό ενόησες ή άκόμη, κακή άριστοκράτις;

— Ἄλλ' αν μάς ήκουσ, παρετήρησεν ή Κατία. Θαλαμηπόλος λέγουσα σῶ εις τήν κυρίαν της!...

— Και τίς δύναται νά μάς άκούσῃ

τὴν ὄραν ταύτην; Ὑπάρχουσι στιγμαί, καθ' ἃς μοι ἔρχεται ὁ πειρασμὸς ν' ἀμφιβάλλω περὶ τῆς εὐκρινείας τῶν πεποιθήσεών σου.

— Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ μαθητὴς ἐπέρασε τὸν διδάτκαλον.

— Ὅχι τόσον, ὅσον νομίζεις! Ὑπάρχει ἔτι ἐν ἐμοὶ πριγγιπικόν τι αἰσθημα, ὅπερ συγνάκις ἐπαναστατεῖ κατὰ τοῦ μέρους, ὅπερ ἀνεδέχθην. Δὲν ἀπλοποιήθη α) ἔτι ὅσον πιστεύεις. Ἀλλὰ θά τὸ κατορθώσω, — ὃ θέλω.

Καὶ τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν ἐπέφερε μετὰ τόνου ἐκδηλοῦντος ἀκαταμάχητον τῷ ὄντι θέλησιν.

— Ἐχεις, ἀγαπητὴ Βάνδα, λογικὴν, ἥτις μὲ συγχίζῃ.

— Θελομεν, ἢ ὄχι, τὴν ἰσότητά, τὴν ἐξάλειψιν τῶν βαθμῶν, πάντων τῶν προνομίων τῆς γεννήσεως καὶ τῆς τύχης;

— Εἶναι ἀληθές.

— Λοιπόν, ἃς ἀρχίσωμεν ἀμέσως. Οὐ μόνον δὲν θεωρῶ ἐμαυτὴν ἀνωτέραν σου, ἀλλ' ἀπεναντίας θεωρῶ ἐμαυτὴν κατωτέραν σου ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς ἀφοσιώσεως. Δὲν παρητήθης τὴν ἀνεξαρτησίαν σου, ὅπως ἔλθης νὰ μὲ διδάξῃς, νὰ μὲ μορφώσῃς, νὰ μὲ φωτίσῃς, νὰ μοι διδάξῃς τὸ εὐαγγέλιον;

Ἡ Κατία, ἥτις δικυθέτιζε τότε τὴν μεγαλοπρεπῆ κόμην τῆς πριγγιπῆσεως, ἔλαβε τὴν θελατικὴν ἐκείνην κεφαλὴν εἰς τὰς δύο τῆς χεῖρας καὶ ἐν τῇ ὀρμῇ τῆς περιπαθοῦς αὐτῆς ἐξάψεως ἀπέθετο ἐγκάρδιον φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς φίλης τῆς.

— Φθάνουν τὰ φιλοφρονήματα, εἶπεν.

Ἐ! Ἐνόσω ἔχωμεν νὰ ἐργασθῶμεν ὑπὲρ τοῦ ἰγώνος, ἃς μὴ χάνωμεν τὸν καιρὸν μας εἰς ματαιολογίας.

— Ἐχεις δίκαιον! ἃς ἀπεύσωμεν. Τὸ φέρεμά μου εἶναι εἰσιμον;

— Νοί.

— Πρέπει νὰ σκώσῃς καλὰ τὴν κόμην μου, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ μὲ γνωρίσωσιν ὅτι εἶμαι γυνή.

Ἐκ τοῦ βραχέος τούτου διαλόγου, μεταξὺ τῆς πριγγιπῆσεως καὶ τῆς δῆθεν θαλαμηπόλου τῆς, βλέπομεν ὅτι αἱ δύο αὐταὶ νεάνιδες ἦσαν θερμόταται ὀπαδοὶ τῶν νέων ἰδεῶν.

Ἡ Κατία Λαβίνσκα ἦτο θυγάτηρ πολωνοῦ τινὸς συνταχθέντος μετὰ τῶν βώσων. Ὁ πατὴρ τῆς, εἰς ἀμοιβὴν τῆς ὑποταγῆς του, εἶχεν ἐπιτύχει σπουδαίαν θέσιν ἐν Πολωνίᾳ καὶ κατεπίεζε φρικωδῶς τοὺς συμπατριώτας του.

Ἡ Κατία, ἀγανακτοῦσα διὰ τὴν δια-

γωγὴν ταύτην τοῦ πατρὸς τῆς, ἀποστρεφόμενη τὴν περιουσίαν, ἣν ὄφειλεν εἰς ὅτι αὐτὴ ἀπεκάλει προδοσίαν, ἐγκατέλιπε τὴν πατρικὴν οἰκίαν, μεταβάσα πρῶτον εἰς Ζυρίχην, καὶ εἶτα εἰς Πετρούπολιν. ὅπως ἐξακολουθήσῃ ἐκεῖ τὴν σπουδὴν τῆς ἱατρικῆς καὶ ἐξασφαλίσῃ αὐτῷ τὸ μέσον τῆς συντηρήσεώς τῆς.

Ἐν Ζυρίχῃ, ὡς καὶ ἐν Πετρούπολει συνέθετε σχέσεις μετὰ τινῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν μηδενιστῶν. Ἡ διδασκαλία αὐτῆ, ἥτις δὲν ἀναγνωρίζει ἢ μόνον τὰς θετικὰς καὶ ὑπὸ τῆς πείρας μόνον ἀποδεδειγμένας ἐπιστήμας, ἢ ἀποκρούουσα πάσας τὰς κοινωνικὰς προλήψεις, πάσας τὰς ἀρχάς, αἵτινες ἀφίστανται τῆς ἀπολύτου δικαιοσύνης, ἥτις προτίθεται κατὰ συνέπειαν τὴν χειραφέτησιν πάντων τῶν καταδυναστευομένων, ἐνεθουσίασε τὴν νεαρὰν πολωνίδα.

Ἐγνώρισεν ἐν Ζυρίχῃ διάσημὸν τινα ῥώσον ἱατρὸν, τὸν Μιχαὴλ Φεδερῶφ, ὅστις ἐνεπιστεύθη αὐτῇ μυστηριώδη ἀποστολὴν εἰς Πετρούπολιν.

Ἐκεῖ, εἰς τῶν ἀρχηγῶν τῆς μυστικῆς ἱταίριας, εἰς Πολωνός, ὁ Παδλέβσκις, παρουσίασεν αὐτὴν εἰς τὴν Βάνδαν Κρυλώφ. Μὴ ἔχουσα τὰ μέσα πρὸς ἐξακολουθῆσαι τῶν σπουδῶν τῆς ἀπετάθη πρὸς τὴν πριγγιπῆσαν, ἥς ἦτο γνωστὴ ἢ πρὸς τοὺς συμπατριώτας τῆς μητρὸς τῆς γενναιοδωρία.

Ἡ Βάνδα ἠκρασθή μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν ἱστορίαν τῆς Κατίας Λαβίνσκα καὶ συνεπάθησε μεγάλως πρὸς αὐτήν.

Ἐπίκουσα ἀναμφιβόλως εἰς μυστικὰς ὁδηγίας, ἡ Κατία ἐζήτησεν ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πριγγιπῆσεως, ἐκτελοῦσα δὲ τὰ καθήκοντα θαλαμηπόλου ἐπεχείριτε καὶ τὴν κοινωνιστικὴν ἀνατροφὴν τῆς κυρίας τῆς.

Ἐπέτυχεν ὑπὲρ τὰς προσδοκίας τῆς, διότι συνήντησε παρὰ τῆ νεαρᾶ πριγγιπῆσεως ἔδρανος καλῶς παρεσκευασμένον.

Ἀνατραφεῖσα ἐν Οὐκραίνῃ, ὅπου μόνος ὀρίζων εἶναι αἱ στέππαι, ἡ Βάνδα ἦτο φύσει σκεπτικῆς καὶ ρευδῶδους. Τοῦ πατρὸς αὐτῆς ὑπέκοντος εἰς πάσας τὰς φαντασιοπληξίας τῆς, ἡ νέα πριγγιπῆσσα δὲν ἐγνώριζε κώλυμα εἰς τὴν θέλησίν τῆς. Ἄν ἡ ἀνεξάρτητος φύσις τῆς ἐξεγείρετο κατὰ παντὸς κωλύματος, τὸ ἐν αὐτῇ αἰσθημα τῆς δικαιοσύνης ἐπαναστάτει ἐπίσης κατὰ τῆς τυραννίας, ἥτις ἐπίεζε τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς πτωχοὺς. Ποσάκις παρεκάλεσε τὸν ἀμειλικτον πατέρα τῆς, ὅπως κωλύσῃ τὴν ἀνευ λόγου ἀποπομπὴν ὑπέρτερου τῆς ἢ τὴν ἀδίκον τιμωρίαν! Ἦς τὰς ἀναμνήσεις τῆς, παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας εἶχον μείνει ἀλγεινὰ εἰκόνας: ἄνδρες

μαστιγωθέντες ὡς κύνες δι' ἐλάχιστα παραπτώματα, γυναῖκες μαστιγωθεῖσαι ἀμειλίκτως ἄχρι θανάτου, χωρὶς ὀλόκληρα πυρποληθέντα διὰ δικαίας ἐξεγέρσεις κατὰ τοῦ βαρβάρου κυρίου. Ἐν τοῖς ὄνειροπολήμασιν αὐτῆς ἡ Βάνδα ἔβλεπεν ἔτι τὰς σλόγας ἀποτεφρούσας τὰς πτωχὰς καλύβας, ὀμάδας δὲ γερόντων, γυναικῶν καὶ παιδίων, αἵτινες ἐφρευγον θρηνῶσαι καὶ καταρῶμεναι τὸν αἴτιον τῆς συμφορᾶς τῶν.

Εἶτα ἀνεμνηστικὸς τὸ μεταγχολικὸν καὶ ὄρατον πρόσωπον τῆς μητρὸς τῆς, ἥς ἀορίστως ἐγίνωσκε τὴν θλιβεράν ἱστορίαν. Πολωνίς κατὰ τὴν καρδίαν, ἀπεστρέφετο τὸν ρωσικὸν δεσποτισμὸν. Ἐσύγχιζε δὲ τὸν ἀγῶνα τῆς Πολωνίας μετὰ τοῦ ἀγῶνος τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐγκαταλειφθεῖσα εἰς ἑαυτὴν εἶχεν ἀναγνώσει πολλά, ἰδίως ἐκ τῆς γαλλικῆς φιλολογίας. Ἐν ταύτῃ εἶχεν εὖρει τὴν μεγάλην πνοὴν τοῦ νεωτέρου πνεύματος, ὅπερ φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὴν τέχνην τὴν ἐπιστήμην, τὴν ἐλευθερίαν. Ἡ θερμὴ αὐτῆς φαντασία εἶχε γοητευθῆ ἐκ τῶν γενναίων τούτων ἰδεῶν. Οἱ εὐγενεῖς καὶ ἐνεργητικοὶ χαρακτῆρες τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας ἰδίως τὴν ἐνεθουσίαζον. Ἠγάπα τοὺς ἥρωας ἐκείνους ἄχρι εἰδωλολατρίας, ἐπεθύμει δὲ ν' ἀφοσιωθῇ καὶ αὐτὴ ἐπίσης εἰς τὰ δόγματα ἐκείνων μέχρι μαρτυρίου.

Βλέπουσα περὶ αὐτὴν τοὺς χωρικοὺς τεταπεινωμένους, βιοῦντας βίον φαστιγῶν ζώων, σκωμμένους ἐν τῷ βορβόρῳ τῆς ἀμαθείας καὶ τινος ἀπελπιστικῆς παθητικότητος, ἐσκέπτετο ὅτι θά ἦτο ἔργον ὀρατικὸν καὶ μέγα νὰ ἀνεμείρῃ τὰς τεταπεινωμένας ἐκείνας κεφαλὰς, νὰ ρίψῃ ἀκτίνα αὐτῆς εἰς τὰς ἐσκοτισμένας ἐκείνας διανοίας, νὰ μεταβάλλῃ τὰ κτήνη ἐκεῖνα εἰς ἀνθρώπους.

Καὶ κατέρωθε, μεθ' ὅλην τὴν ἀντίστασιν τοῦ πατρὸς τῆς, νὰ ἰδρύσῃ σχολεῖα, τὰ ὅποια αὐτὴ δικύνουσε, καὶ νὰ κανονίσῃ σειρὰν μαθημάτων, ὧν αὐτὴ προήδρευε.

Ὅτε συνήντησε τὴν Κατίαν Λαβίνσκαν, τὸ πνεῦμα αὐτῆς ἦτο παρεσκευασμένον ὅπως δεχθῆ τὴν νέαν διδασκαλίαν, διότι ἦτο ἐνστιγματωδῶς ἐπαναστάτις, ἀγαπῶσα δὲ περιπαθῶς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὰ μεγάλα ἔργα εὗρισκεν ἐν ταῖς νέαις θεωρίαις εὐγενῆ καὶ ἀρονον τροφήν. Ὀλίγον τι ρωμαντικὴ ὡς αἱ Πολωνίδες καὶ βιαία ὡς αἱ γυναῖκες τῶν Κοζάκων, ἤρρεσκετο εἰς τὸν βίον τοῦτον τῶν συνωμοσιῶν, τῶν μυστικῶν ἀνταποκρίσεων, τῶν νεκτερινῶν ἐκδρομῶν καὶ τῶν ἐσχάτων ἀποράσεων.

Ἀτρόμητος, ἐνεθουσίασας, ὡς αἱ πλεῖσται τῶν σλαυίδων, ἠγάπα τὸν κίνδυνον. Ἡ ἠρωϊσμός τὴν προσεῖλκεν, αἱ

(1) Ἡ λέξις αὕτη παρὰ τοῖς κοινωνισταῖς σημειεῖ ἐγκαταλείπειν τὸν βίον τῶν ἀσπῶν ἢ καὶ ἀριστοκρατῶν καὶ ἐναγκαλιζέσθαι τὸν βίον τοῦ λαοῦ.

ὕψηλαί ἀφοσιώσεις τὴν ἠλέκτριζον.
 Ἄλλως τε, ἦτο διὰ τὸ κόμμα δ-
 παδὸς σπουδαία καὶ διὰ τὴν θέσιν, ἦν
 κατεῖχε, καὶ διὰ τὴν ἐπιρροήν, ἦν ἐ-
 γαρῆγει αὐτῇ ἡ ὠραιότης της, καὶ διὰ
 τὴν παρουσίαν της, ἦν προσήνεγκεν ἑ-
 λευθερίας εἰς ὑπηρεσίαν τῶν ἰδεῶν.

Ἐν τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐράνη με-
 ταμορφώθησα.

Ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐπεδεί-
 κνυε τὰς φιλελευθέρους αὐτῆς ἰδέας, καὶ
 οἱ ἄνθρωποι ἐξεπλήσσοντο μεγάλως ἀ-
 κούοντες ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ πρίγκιπος
 Κρυλώφ θεωρίας τόσῃ ἀνατρεπτικῆς.
 Ἐγέλω, ὡς περὶ παντός τοῦ προερχο-
 μένου ἐξ εὐειδοῦς γυναικός. Αὐτὸς ὁ
 πρίγκιψ οὐδερμίαν ἀπέδιδε σπουδαιό-
 τητα εἰς τὰς νεανικὰς ταύτας ἐξάψεις
 τῆς θυγατρὸς του καὶ διεσκέδαζεν ἀ-
 κούων αὐτὴν λαλοῦσαν τὴν ἐπαναστατι-
 κὴν γλῶσσαν.

Ἄλλ' ἀφοῦ ἐμνήθη εἰς τὴν ἑταιρίαν,
 ἡ Βάνδα κατέστη συνετή, ὑποκρίτρια
 μάλιστα. Ἐμαθε νὰ βολιδοδοσκοῦν τοὺς
 ἄλλους, χωρὶς αὐτὴν οὐδὲν ν' ἀποκαλύ-
 πτη.

— Πιστεύω, ἀνέκραξεν ἡ Κατία,
 ὅτι ἡ Βάνδα ἐπιλείψει τὸν μεταμορ-
 φισμὸν της, ὅτι εἶσαι ὠραιότερα ἐπὶ ὑπὸ
 τὴν ἀνδρικὴν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν, ἢ
 φέρουσα τοῦ χοροῦ τὸ ἐνδυμα. Ἴδε εἰς
 τὸν καθρέπτην πόσον εἶσαι ἀξιολάτρευ-
 τη.

— Δὲν ἔχω καιρὸν, εἶπεν ἡ Βάνδα.
 Φέρουσα πῖλον ἐξ ἀστραγαλίου καλύ-
 πτοια τὴν ἀφθονὸν κόμην της, εἶχε
 περιβληθῆ καυσοῦκαρ ἐκ δέρματος προ-
 βάτου. Ζώνη κερκασία χρυσῶ κεντημένη
 ἐσοφίγγε κατὰ τὴν ὄσφιν τὴν καυσοῦ-
 καν. Εἰς τὴν πλευρὰν αὐτῆς ἐλαμπεν
 ἡ γεγλυμμένη λαβὴ ἐγχειριδίου. Ὑ-
 πιδήματα δὲ ἐκ κτυπημένου μαλλίου
 προερύλαττον τοὺς πόδας αὐτῆς κατὰ
 τοῦ φύγου.

Τὸ ὑψηλὸν αὐτῆς ἀνάστημα καθίστα
 κομφοτέραν ἐπὶ τὴν ἐθνικὴν ταύτην ἐν-
 δυμασίαν.

Ἡ Κατία περιετυλίχθη εἰς πιδῆρα
 διαθέραν, καὶ ἔθετο ἐπίσης διαθέρινον
 πῖλον.

— Ἴδού εἰμαι ἕτοιμος, εἶπεν ἡ Βάν-
 δα, εἶται βεβία ὅτι ὁ Φκίδωρος περι-
 μένει εἰς τὴν γωνίαν τῆς κρηπίδος;

— Ἀπὸ μίαν καὶ ἐπέκεινα ὥρας.

— Λοιπὸν, σὲ ἀφίνω εἰς τὸν κύκλον,
 ἐγὼ δὲ μεταβαίνω ὅπου μὲ περιμέ-
 νουσι.

Ἡ Κατία, ἡ μιχάσσα αὐτῆν, ἤγγει
 τίς περιέμενε τὴν Βάνδαν.

— Βίξουρεις ὅτι δὲν δύνασαι νὰ μὲ
 συνοδεύης, εἶπεν ἡ πριγγίπισσα Πί-
 στευσαν ὅτι λυποῦμαι μὴ δυνάμεν νὰ
 σοὶ εἰπῶ τὰ πάντα. Ἄλλ' ὠρκίσθη.

— Καὶ ἐγὼ δὲν σὲ ἐρωτῶ, ἀπάντη-

σεν ἡ Κατία. Ἡ τυρλὴ ὑπακοὴ καὶ τὸ
 ἀπόλυτον μυστήριον εἶνε ἀπολύτως
 ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ μεγάλου
 ἡμῶν ἔργου.

Ἐξῆλθεν τοῦ μεγάρου διὰ μυστικῆς
 κλίμακος καὶ θύρας ἀνοιγομένης εἰς
 σκοτεινὸν τινα δρόμον, πρὸς τὸ δπισθεν
 μέρος.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΡΩΣΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

EM. GONZALEZ

XI

Νο. 12 ἐν τῇ φυλακῇ

Δεκαπέντε ἡμέραι εἶχεν παρῆλθει
 ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Γουρσλώφ καὶ
 τῆς συλλήψεως τοῦ Ἀλεξάνδρου, μετα-
 φερθίντος εἰς τὰς στρατιωτικὰς εἰρηκτὰς
 τῆς Μόσχας.

Ἡ ἀρχαία αὕτη μητρόπολις τῆς
 Ρωσσίας ἐώραζε λαμπρῶς τὴν ἀφίξιν
 τοῦ Τσάρου καὶ τῆς νεαρᾶς Τσαρίνης.

Ὁ σημαιοφόρος ἐν τῇ σκοτεινῇ φυ-
 λακῇ του ἀνεμινθήσκατο τὰς περιπε-
 τεῖας τοῦ ἐρωτᾶς του. Ἡ εὐειδὴς μορφή
 τῆς Βεράτσκας παρίστατο διηλεκτῶς
 πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, τὸ δὲ ἔθικόν
 αὐτοῦ μαρτύριον ἦτο μείζον τῶν σωμα-
 τικῶν. Ἐλυπεῖτο ὅτι θά ἀποθάνη χω-
 ρὸς νὰ τὴν ἐπανιδῇ. Ἠρξάτο νὰ δυσπι-
 στῇ εἰς τὸν ἐρωτᾶ της. Ἐροβεῖτο μᾶ-
 λιστα μὴ ὁ προσεγγίζων θάνατός του
 τὴν κῆχαρισταί, ὡς ἱκανοποιῶν τὴν κῆ-
 ρην ἀλαζονείαν της.

Αἰρῆς ἡ θύρα τῆς φυλακῆς ἠνεώ-
 χθη, ὁ Ἀλέξανδρος ἤγειρε τὴν κεφα-
 λὴν καὶ εἶδε... τὴν νεαρὰν πριγγί-
 πισσαν βαδίζουσαν πρὸς αὐτόν. Ἐνό-
 μισε κατ' ἀρχὰς ὅτι ἦτο θυερον, ἀπο-
 τέλεσμα τῆς τεταραγμένης αὐτοῦ φαν-
 τασίας.

Ἡ Βεράτσκα ἔφερε φόρεμα ἐορτῆς.
 Ἡλιακὴ ἐκτίς, εἰσδύουσα ἐκ τῆς θύρας
 ἐρώτιζε τὸ κάτωχρον πρόσωπόν της.

Ἦτο πραγματικώτης. Ὁ Ἀλέξανδρος
 ἐπέισθη.

— Ἄ! ἀνέκραξε, δὲν ἠλπίζον τοιαύ-
 τὴν εὐτυχίαν, πρὸ τοῦ θανάτου μου.

— Ἀλέξανδρε, εἶπεν ἡ Βεράτσκα,
 δὲν θά ἀποθάνης.

— Διατί μὲ ἀπατᾷς; Πιστεύεις ὅτι
 φοβοῦμαι τὸν θάνατον; Ὅτε ἐρόνευσα
 τὸν συνταγματάρχην, εἰξευρον ὅτι θυ-
 σιάζω τὴν ζωὴν μου.

— Δὲν θά ἀποθάνης, Ἀλέξανδρε.
 Ἀνάγνωθι.

Καὶ ἔτεινεν αὐτῷ ἐπιστολήν.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔρπαζε τὴν χεῖρα

τῆς νεανίδος καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ
 χεῖλη του. Ἡ χεῖρ ἦτο ψυχρὰ, ὡς χεῖρ
 νεκροῦ.

— Ἀλίε, ἀλίε, εἶπεν αὐτῇ. Ἡ φωνή
 σου μεταβάλλει τὴν εἰρηκτὴν ταύτην
 εἰς μέγαρον.

— Ἡ χαρὰ σου μὲ ἀποθαρρύνει, Ἀ-
 λέξανδρε. Κατεραμένη ἄς ἦναι ἡ φωνή
 μου, ἢ μέλλουσα νὰ σοὶ ἀναγγεῖλη χά-
 ριν χείρονα τοῦ θανάτου.

— Χείρονα τοῦ θανάτου! Τί ἐν-
 νοεῖς;

— Ναί. Ὁ Τσάρος σὲ ἐξορίζει εἰς Σι-
 βηρίαν.

Καὶ ἡ νεανὶς ἔτρεμε σύσσωμος!

— Εἰς Σιβηρίαν! Θά χωρισθῶμεν
 λοιπὸν διὰ παντός! Ἄ! τῷ ὄντι προ-
 τιμηκτέος εἶναι ὁ θάνατος...

Ἐπῆλθον στιγμαὶ σιωπῆς. Οἱ δυ-
 στυχεῖς δὲν ἐτόλμων ν' ἀτείσωσιν
 ἀλλήλους.

— Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο μόνον, ἐπα-
 νέλαβεν ἡ νεαρὰ πριγγίπισσα. Ὁ Τσάρ-
 ος γνωρίζει τὸν ἐρωτᾶ μας. Εὖτε τρέ-
 πον, χωρίζων ἡμᾶς, νὰ μᾶς καθυποβά-
 λῃ εἰς μυρία θανάτους.

— Μὴ κατηγόρησ τὸν δικαστὴν μου,
 Βεράτσκα, διότι εἶμαι ἀξίος τῆς τιμω-
 ρίας μου.

— Ἀποδέξασαι εὐκόλως τὴν τύχην
 σου, Ἀλέξανδρε. Ἄλλ' ἀγνοεῖς διὰ τί-
 νης τύχης, ζητοῦσι νὰ μὲ βασανίζωσιν.
 Ἐνθὺ σὺ βαδίζεις εἰς τὴν ἐξορίαν, ἀπαι-
 τοῦσι παρ' ἐμοῦ νὰ παρεμβῶ τὴν ἐσπέ-
 ραν ταύτην, ὅπως συγχορεύσω μετὰ
 τῆς αυτοκρατείας...

Ὁ δεσμώτης ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκ-
 πληξέως καὶ ἀλγους.

— Εἶναι παραφροσύνη! εἶπεν.

— Ὅχι, Ἀλέξανδρε, εἶναι ρωσικὴ
 δικαιοσύνη. Ἀλλὰ δὲν θά εὐχαριστήσω
 τοὺς δεσμῶτας μου. Μάτην θά μὲ περι-
 μένη ἡ αυτοκράτειρα διὰ τὸν τετράχο-
 ρόν της. Θά μείνω μετὰ σοῦ...

— Βεράτσκα! ἀνέκραξεν ὁ δεσμώ-
 τής, λησμονῶν ἐαυτὸν ἀπέναντι τοῦ
 κινδύνου τῆς πριγγίπισσας Βεράτσκα,
 πρότερος, ἂν τοιοῦτό τι πράξῃς, ἀπω-
 λέθης.

— Καὶ τί μὲ μέλλεις; ἀπάντησεν ἡ
 νεανὶς ὑπερηφάνως. Δύναται νὰ δε-
 σμεύσωσι τὸ σῶμά μου, οὐχὶ θυμὸς καὶ
 τὴν θέλησίν μου. Ὁ ἔρωσ μου εἶναι ἰ-
 νώτερος τῆς ἰσχύος των!

— Ἄλλ' ὁ πατήρ σου, πριγγίπισσα.
 Ἐχεις τὸ δικαίωμα νὰ τὸν θυσιάσῃς
 εἰς τὸν ἐρωτᾶ μας;

Ἡ νεανὶς ἐκλινε τὴν κεφαλὴν. Οἱ
 ὀφθαλμοὶ της, ὅτινες εἶχον ἀποξηρανθῆ
 καὶ ἐφαίνοντο ὅτι δὲν θά κλαύσωτε
 πλέον, ὑγράνθησαν. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐ-
 πληξεν αὐτὴν κητάκαρδα, καθ' ἣν στιγ-
 μὴν αὕτη ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε πῖσι πλέον
 ἄχρι τρυγῆς τὸ ποτήριον τῆς λύπης.